

Arrest

nr. 138 757 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een ... in haar hoedanigheid van partner in wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 7 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 09/04/2014 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. De Belgische onderdaan heeft loonfiches voorgelegd van de maanden juni 2013 tot en met maart 2014, haar gemiddeld maandelijks inkomen bedraagt € 1084,72. Dat zit ver onder het vereiste bedrag van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Overwegende dat de armoederisicogrens €1500 bedraagt voor een gezin van twee volwassenen en rekening houdend met de maandelijks huurlasten van € 500, wat overeenkomt met bijna de helft van het inkomen van de referentiepersoon, is een inkomen ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum inkomen dat hier ter beschikking hoort te zijn (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Gezien bovenstaande elementen kan het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet worden toegestaan aan betrokkene.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, als EU-onderdaan, eventueel zelf zou voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden is overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid van het KB van 8.10.1981 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd is, dat in de bestreden beslissing toepassing wordt gemaakt van artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat het enige wat voormeld artikel stelt is dat de verwerende partij zo nodig, dit wil zeggen met verwijzing naar de feiten en de rechtsgrondslag daartoe, een bevel kan geven. De verzoekende partij vervolgt dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom werd gekozen om bij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, dat de bestreden beslissing haar niet in staat stelt na te gaan op basis van welke wettelijke bepaling werd beslist aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Het komt volgens de verzoekende partij haar, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om te speculeren of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan

wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. De verzoekende partij meent dat het de verwerende partij toekomt om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet vereist, dat zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid slechts aan de draagkrachtvereiste wordt voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die toepassing van de regel uitlokken.

3.2. De verwerende partij stelt, betreffende het eerste middel, enkel dat in de bestreden beslissing met betrekking tot het bevel een motivering werd gegeven, waarna ze de motivering betreffende het bevel citeert.

3.3. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer de verwerende partij constateert dat het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk van een vreemdeling moet worden geweigerd, het haar toekomt om aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling tevens onwettig in het Rijk verblijft en zo nodig over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met eenzelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995).

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat *“Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché”* (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (*“In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden”*, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 51 van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde het verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels een document overeenkomstig het model van bijlage 20 dat zo nodig ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “zo nodig” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de weigering van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verwerende partij niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “kan” of “moet” worden genomen, en dus of het al dan niet een gebonden bevoegdheid in hoofde van de gemachtigde betreft, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

De verzoekende partij kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Dit leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.4. Gelet op de bovenstaande uiteenzetting, wijst de Raad er op dat de eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten niet *ipso facto* leidt tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.5. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, §1 van de vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij wijst er op dat zij wettelijk samenwonend is sinds 28 maart 2013 en dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft, dat zij in functie van deze partner een aanvraag gezinshereniging indiende. Zij vervolgt dat de verwerende partij erkent dat haar partner verschillende

loonfiches heeft voorgebracht en een gemiddeld maandloon heeft van 1084,72EUR, dat de verwerende partij zich evenwel op artikel 42, §4 van de vreemdelingenwet baseert om dit erkende recht op verblijf niet toe te kennen door een gebrek aan bestaansmiddelen. Na citering van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat voormeld artikel derhalve voorziet dat indien niet is voldaan aan de voorwaarden van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, de verwerende partij verplicht is om op basis van de eigen behoeften van de vervoegde partner te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Zij wijst er op dat zij samenwoont met haar partner en geen kinderen ten laste heeft, dat zij in staat zijn in hun levensbehoeften te voorzien, dat dit blijkt uit de vaststelling dat haar partner op geen enkele manier een inkomen of toezegging verkrijgt vanwege de Belgische overheid. De verzoekende partij beroept zich expliciet op de bedragen gesteld inzake het leefloon en betoogt dat deze levensstandaard door de Belgische overheid zelf gehanteerd wordt, dat dit voor een samenwonende momenteel 544,91EUR bedraagt, dat indien dit bedrag wordt uitgekeerd voor beide personen, dit quasi gelijk blijkt te zijn aan het bedrag dat haar partner verdient.

De verzoekende partij besluit dat moet worden vastgesteld dat voldaan is aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, minstens dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelen wanneer blijkt dat de verzoekende partij en haar partner geen inkomen genieten van de overheid en uit eigen middelen een bedrag gelijk aan het leefloon kunnen genieten.

3.6. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenote is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man ouder zijn dan eenentwintig jaar en met elkaar komen samenleven. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

3.7. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij, na het gemiddelde maandelijkse inkomen van de echtgenote van de verzoekende partij te hebben berekend op basis van de voorgelegde

overtuigingsstukken, geoordeeld dat de verzoekende partij in gebreke bleef om aan te tonen dat haar Belgische echtgenote over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

3.8. In zoverre het betoog van de verzoekende partij dat zij samenwoont met haar partner en geen kinderen ten laste heeft, zich expliciet beroept op de bedragen inzake het leefloon, dat dit de levensstandaard is die door de Belgische overheid zelf gehanteerd wordt, dat het uitgekeerde bedrag aan leeflonen voor samenwonenden quasi-gelijk is aan het bedrag dat haar partner verdient en dat dan ook moet besloten dat voldaan is aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, minstens dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelen vereiste wanneer blijkt dat zij en haar partner geen inkomen genieten van de overheid en uit eigen middelen een bedrag gelijk aan het leefloon kunnen genereren, gericht is tegen het motief dat aangeeft dat overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet bestaansmiddelen moeten aangetoond worden die minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast en dat het gemiddeld maandelijks inkomen ver onder het vereiste bedrag zit zodat niet blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belg toereikend zijn, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of niet correct heeft gehandeld door de wettelijke voorwaarden toe te passen om vast te stellen of de aangetoonde bestaansmiddelen toereikend zijn. De verzoekende partij betwist niet dat aan de wettelijke voorwaarde voor het aantonen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is. In zoverre zij zou menen dat het leefloon voor twee samenwonenden dient gehanteerd te worden voor het bepalen van toereikende bestaansmiddelen in hoofde van de partner, voert zij in wezen wetskritiek waarover de Raad niet vermag uitspraak te doen.

3.9. In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op het motief dat stelt dat in het kader van de behoeftenanalyse een inkomen ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum inkomen is dat hier ter beschikking hoort te zijn, gelet op de maandelijks huurlasten van 500 EUR wat overeenkomt met bijna de helft van het inkomen van de referentiepersoon, en stelt dat de verwerende partij het verblijf weigert op grond van artikel 42 van de vreemdelingenwet, door gebrek aan bestaansmiddelen en er op wijst dat zij geen kinderen ten laste hebben, zij in staat zijn in hun levensbehoeften te voorzien, haar partner geen inkomen of toezegging van de Belgische overheid verkrijgt, zij zich expliciet beroept op de bedragen inzake het leefloon, dat dit de levensstandaard is die door de Belgische overheid zelf gehanteerd wordt, dat het uitgekeerde bedrag aan leeflonen voor samenwonenden quasi-gelijk is aan het bedrag dat haar partner verdient en dat dan ook moet besloten dat voldaan is aan artikel 40ter van de vreemdelingenwet, minstens dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat niet voldaan is aan de bestaansmiddelen vereiste wanneer blijkt dat zij en haar partner geen inkomen genieten van de overheid en uit eigen middelen een bedrag gelijk aan het leefloon kunnen genereren, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een behoeftenanalyse heeft doorgevoerd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

3.10. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De verzoekende partij wijst er op dat zij geen kinderen ten laste hebben en dat haar partner een inkomen genereert dat quasi-gelijk is aan het leefloon, maar toont niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij waarbij rekening wordt gehouden met de reële behoeften van het gezin en waarbij gesteld wordt dat het aangetoonde inkomen hoe dan ook niet als voldoende kan worden beschouwd aangezien dit ook dient te worden aangewend om huurlasten ten belope van 500 EUR per maand te dragen, wat overeenkomt met bijna de helft van het aangetoonde inkomen, kennelijk onredelijk is.

Het feit dat de verzoekende partij en haar partner beweren in hun levensbehoeften te kunnen voorzien en dat dit blijkt uit de vaststelling dat haar partner geen inkomen of toezegging van de overheid verkrijgt alsook dat zij beiden geen inkomen van de overheid genieten, doet geen afbreuk aan de beoordelingsvrijheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om in het kader van een behoeftenanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet te bepalen welke

bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Zoals aangegeven heeft de Raad enkel bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, in die zin dat slechts dan de onregelmatigheid van de bestreden beslissing zal kunnen worden vastgesteld indien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat de beoordeling van de verwerende partij iedere redelijkheid mist.

Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat, rekening houdend met de maandelijks vasten kosten van de referentiepersoon (huurlast), het feit dat het bedrag onder het gevraagde percentage van het bedrag betreffende maatschappelijke integratie ligt en het feit dat zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon van het inkomen dienen te leven, de inkomsten van de Belgische onderdaan niet toereikend zijn. De verwerende partij is uitgegaan van de feitelijke gegevens en geeft een redelijke invulling aan de uit artikel 42 van de vreemdelingenwet voortvloeiende opdracht. De verwerende partij heeft aldus op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat de bestaansmiddelen (die niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie), rekening houdende met de eigen behoeften (de huurprijs) en het feit dat de verzoekende partij zowel als de referentiepersoon van het bedrag dienen te leven, niet voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Dit motief volstaat om te voldoen aan de verplichting van de behoefteanalyse en het bepalen van de bestaansmiddelen zoals vereist in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.11. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.12. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwt en het dispositief van deze beslissing kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.13. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoekster bewijst immers niet dat verweerder enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat verweerder deze beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2014, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 7 oktober 2014 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER